

SBOROVÝ LIST číslo 8

EVANGELICKÉHO SBORU V HORNÍ KRUPÉ A HAVLÍČKOVĚ BRODĚ

„Berte na sebe břemena jedni druhých,
tak naplníte zákon Kristův.“ (Galatským 6,2) verš na březen

Osobní kontakt: David Šorm, farář sboru

Telefonát, procházka s farářem výjimečně i návštěva:

Tel: 739 244 611, d.j.sorm@volny.cz

Nedělní bohoslužby (přes internet)

Sborový youtube: ČCE Horní Krupá a Havlíčkův Brod

Seniorátní youtube: Horácké bohoslužby ČCE

Seznam sborů: Bohoslužby online na www.e-cirkev.cz

Biblická hodina pro děti

Každé pondělí či úterý od 16.00 přes ZOOM

Zaspíváme(si)? vyprávění biblických příběhů na motivy oblíbených písní ze zpěvníku Svítá

Biblická hodina pro dospělé

Každou středu od 17.00 přes ZOOM

Kniha Kazatel, skeptik i hledač naděje

Konfirmační příprava

Každý čtvrtek od 17.00 přes ZOOM

Podle materiálu Dvakrát měř, jednou věř

Maminky

Asi každé druhé pondělí od 10.00, zpívání, biblický příběh, sdílení. Přes Google meeting.

Děkujeme za Vaše příspěvky do sbírek a salár. Peníze můžete posílat na číslo účtu: 230376492/0300

K darům na mříž ke krupskému kostelu napište: „mříž“

„Sešli své světlo a svoji věrnost; ty ať mě vedou, ty ať mě přivedou k tvé svaté hoře, k příbytku tvému a já tam přistoupím k Božímu oltáři, k Bohu, zdroji své jásavé radosti...“ (Žalm 43,3-4)

(Obraz namalovaný k tomuto žalmu: trpící Kristus, který je uprostřed bolestivého vlnobití světa prosí o cestu k Bohu – k jeho svaté hoře – k místu setkání. Zároveň on sám je tou cestou, prostřednictvím které se jde k Bohu, zdroji jásavé radosti. Zdroj: <https://www.fullofeyes.com/>)

Neděle Judica, pašijová neděle

Neděle Laetare je pryč a před námi pátá neděle postní, které se někdy říká první pašijová. Ježíš se blíží k Jeruzalému, blíží se ke svému utrpení. Čeká jej samota, zloba, zrada, bolest... Přesto se v tuto neděli připomínají biblické texty, které hledí přes utrpení ještě dále nejen ke vzkříšení, ale až ke konci věků a času. S Kristem a v Kristu máme budoucnost. Proto se má tato dobrá a nadějná budoucnost promítat do přítomnosti. Bohoslužby otevírá zvolání Žalmu 43: „Dopomoz, mi Bože, k právu!“ Naše pozornost by se tedy měla upínat k nespravedlnosti a protiprávnosti lidského jednání ve světě. A také dávat za příklad ty, kteří pod nátlakem agrese nebo jen sobectví „neohnou záda“ a jednají rovně a spravedlivě. Zvolání Žalmu vložené do úst Ježíšovi je pak modlitbou, která předznamenává pašije. I v tomto žalmu, stejně jako v tom o číslo předchozím zaznívá jako refrén výzva: „Proč se tak trpce rmoutíš, má duše, proč ve mně úzkostně sténáš? Na boha čekej, opět mu budu vzdávat chválu, jemu, své spáse. On je můj Bůh.“ (Ž 43,5).

Brigády ve sborovém lese

Již nějakou tu sobotu se scházíme v rouškách ve sborovém lese, jehož část jsme kvůli přítomnosti kůrovce nechali vytěžit. Je třeba osekávat větve, pálit klesť, převážet větve nad farní zahradu, řezat a rovnat. Jak se říká, že dřevo z vlastního lesa zahřeje několikrát. Práce

jsou relativně bezpečné v tom, že každá rodina má svůj úsek a hromadu, kam větve skládá. Pak se v bezpečných odstupech sejdem a prohodíme pár slov. Děti mají možnost smysluplného pohybu, vidí se s ostatními. A my se můžeme těšit na to, že až práci dokončíme, vztyčíme „oplocenku“ a vysázíme les nový, smíšený: buky, duby, javory, modřiny, jedle, borovice. Pak budeme moci sledovat, jak vše pěkně roste. Kácet snad už naše generace nebude muset. Děkuje všem, kdo pomáhají!

Timothy Keller, Naděje navzdory

Těsně před letošními Velikonoci vyjde nová kniha známého amerického teologa a autora četných knih s duchovní tematikou – Timothy Kellera (nar. 1950). Našemu prostředí je blízký v tom, že je vyznáním presbyterián, což je větev (podobně jako naše), která vychází odkazů reformačního příběhu a také teologického vývoje min. posledních dvou staletí. Jeho myšlení vychází z vroucí a opravdové a přesto otevřené a v dobrém liberální víry. Poslední knihu začal psát poté, co se dozvěděl diagnózu své vážné nemoci, se kterou se nijak netají. Ale stejně tak se netají snahou osobně promýšlet základy křesťanské naděje, která vychází z velikonoční zvěsti. Jak čteme v anotaci ke knize:

„Evangelijní svědectví o Ježíšově zmrtvýchvstání patří k nejpůsobivějším příběhům všech dob. Jednotlivé výpovědi se od sebe v mnohém liší, v jednom se ale shodují: vzkříšeného Krista nejprve nikdo z jeho následovníků nepoznával. Proč tomu tak bylo? V odpovědi na tuto otázku spočívá samotný základ křesťanství. Naděje navzdory je kniha o realitě vzkříšení a smyslu Velikonoc. S fascinujícím porozuměním biblickému textu i našemu aktuálnímu kontextu odhaluje čtenářům ústřední poselství křesťanské víry a představuje světu naději, která změnila – a ještě změní – svět. „

Timothy Keller, *Naděje navzdory. Realita vzkříšení a smysl Velikonoc*. Biblion. Praha 2021. cena: 236 Kč.

Jan Vodňanský (1941 – 2021)

Kdo by neznal jeho básničky, texty písní, hrátky se slovy a myšlenkami. Jeho texty jsou plné absurdního a přeci lidského humoru. Mikuláš Kroupa, ředitel Paměti národa o něm napsal: „A říkám Vám: je to příběh na román o statečném a přitom bázlivém, intelektuálně pokorném člověku, který když se setkal tváří v tvář s tou odpudivou, děsuplnou komunistickou obludou, tak se jí neuklonil, ale usmál se a poslal jí do háje! Estébák na něj s napřaženou pěstí řval: „Co se tleáš, ty cucáku!“ Nezmohl s tímto žákem Jana Patočky vlastně vůbec nic. Ublížili mu, vystrašili, ale nezlomili. Spolupráci a to naléhali opravdu hodně, použili násilí, přemlouvání, vydírání – odmítl.

Když to disidenti signatáři Charty 77 dostávali nejvíc, na podzim 1977, šel do kavárny Slavia a do rukou Vlasty Chramostové prohlášení podepsal. A tím zpečetil svůj divadelní ortel, že už nikdy nevystoupí. Což se naštěstí tak úplně nestalo. Jsem z tohoto příběhu naměkko. Měl jsem dojem, že vím, kdo to byl Jan Vodňanský, znali jsme se osobně. Jak moc jsem se mýlil! Příběhy 20. století postihnou tento příběh ve dvou hodinových dílech. Ten první půjde už tuto neděli. Prosím poslouchajte, a ty, kdo ho měli rádi, prosím dvojnásob. Vsadím boty, že většinu jeho životních příhod a událostí neznáte. Víte, že v dětství koktal?

Za druhé světové války spadla na jejich dům na Vinohradech letecká bomba, která zázrakem nevybuchla. Během amerického bombardování 14. února 1945 se Jan se svojí starší čtrnáctiletou sestrou snažili ukrýt do sklepa, jenomže zámek do krytu se zasekl. Děsivý zvuk vybuchující bomb a hroutících se domů způsobil, že začal koktat. Po válce logoped profesor Seeman vyšetření chlapce pojal jako politologickou přednášku: „Ten chlapec má v hlavě myšlenkový přetlak, paní Vodňanská! Mamince vysvětlil, že jsem jako papiřák. Nechtěl připustit, že by to mohlo být v důsledku amerického bombardování. Byl to veliký obhájce Ameriky. Pak se ke mně přiklonil a zeptal se, jestli znám pohádku o červené Karkulce a vlkovi? Odpověděl jsem pravdivě, že ano. A on povídá: 'No! Tak my jsme ta červená Karkulka a Rusko je ten vlk. A do roka nás sežere!' A měl pravdu," vzpomíná na logopeda Jan Vodňanský.“ (převzato z Facebooku)